

Əvvəli səhifə 18-də

Vəli kişi qəfildən ağına gələnləri unudub yenə atın sahibindən soruşdu ki, bu atla nə iş görübsünüz? O, “elə-belə”, - deyib bir az da qımışdı. Vəli kişi: “xeyirli olsun”, - söyləyib oradan uzaqlaşdı.

Yenə atların arasıyla dolaşa-dolaşa gəzməyə davam etdilər. Atlar yavaş-yavaş hərəkətə gəlmişdilər. Əvvəlki sakitlikdən əsər-ələmət qalmamışdı. Hətta bir-birinə təpik atanları da var idi. Bəzilərinin də qabağına bazarın yanından pulla aldıkları saman tökmüşdülər.

Vəli kişi bazardan bir az kənara çıxdı. Göz işlədikcə uzanan zəmini seyr etməyə başladı. Bu il bol taxıl olacaqdı. Atları yemdən korluq çəkməyəcəktilər. Xəyalı həyətlərindəki samanlığa gedib çıxdı. Keçən il topladığı samandan xeyli qalmışdı. Amma hökmən əlavə yem yığmaq lazım idi. Qışı bilmək olmurdu. Bəzən qış elə sərt gələrdi ki, at da, mal-qara da bayıra çıxıb bilmirdi.

Vəli kişi yenə ucu-bucağı görünməyən zəmiyə göz gəzdirib üzünü İbişə tərəf çevirdi:

- Yorğa atı sən saxlaya biləcəksən? - soruşdu. İbiş də tez cavab verdi.

- Niyə saxlamıram. Onu göz-bəbəyi kimi qoruyacağam.

İbiş bu sözləri çox böyük inamla dedi. Həm də ürəyində qorxurdu ki, Vəli kişi birdən yorğa atı ona verməz, başqasına satar. Elə bu indi bazarın içinə çəksə, beş dəqiqəyə satacaq.

Vəli kişi yenə dilləndi:

- Bilirsən niyə deyirəm? Qorxuram ki, at sənə yovuşmaya.

-Yox, yox! At məni tanıyır, mən də onu. Heç bir şey olmaz.

Vəli kişi qəribə bir baxışla gözünü İbişə zilləyib dedi:

- Bax, səhərdən fikir vermirsən? Bayaقدan hay-həşir salıb. Gah fınxırır, gah təpiyini yerə döyür, gah da başını söyüd ağacına sürtür.

İbiş mat-məəttəl qaldı. Heç ağına gəlməzdi ki, yorğa at nəsə “deməyə” başlayıb.

Vəli kişi: “Ya Allah!” - deyib əvvəlcə baxdığı və yorğa atla üz-üzə dayanan qonur ata tərəf addımladı. Gəlib düz onun qabağında dayandı. Bütün nəzərlərini ata tərəf yönəltdi. Bu zaman yorğa at təhlükə duyan kimi qulaqlarını şəkəyib Vəli kişiye və qonur ata tərəf baxırdı. Yorğa atın içinə elə bil üşütmə düşmüşdü.

Vəli kişi sahibinə pıçıldadı ki, onun yaxşı at olduğunu bilirəm. Özü də az minilib, bəlkə, heç çapılmayıb. Satan dedi ki, düzdür, bu atı qardaşım göz bəbəyi kimi qoruyub. Qardaşım müəlimdir, qonşu kənddə işləyirdi. Oraya getmək, evə qayıtmaq çox çətin idi. Bu atı ancaq məktəbə getmək üçün almışdı. İndi təqaüdə çıxıb. Altı-yeddi ay da elə-belə saxladım, dedim, bəlkə, lazım olar. İndi görürük ki, yox, bizə ehtiyac deyil. Ona görə satırıq.

Vəli kişi atın yalmanını sığallamağa başladı, boynunu tumarladı, əlini sevə-sevə üzündə gəzdirdi. Yorğa atın kişnərtisi eşidildi. Beynindən keçdi ki, Vəli kişi onu alanda da beləcə yalmanını sığallamışdı, boynunu tumarlamışdı, üzünə əl gəzdirə-gəzdirə əzizləmişdi.

Vəli kişinin bir gözü də yorğa atda idi. O, yorğa atın nə edəcəyini hələ təsəvvür eləməirdi, ya da təsəvvür eləmək istəmirdi.

Vəli kişi qonur atın yiyəsinə pul verib onunla halallaşandan sonra atın cilovundan tutub yorğa ata tərəf getməyə başladı. Bunu gören yorğa atın ayaqlarını yerə döyməsi, kişnərtisi bazarı vələləyə saldı. Hamı yorğa ata tərəf baxırdı. Qonur at ona lap yaxınlaşırdı ki, yorğa at cilovu dartıb qırdı və yaşıl zəmi boyu dağlara tərəf üz tutdu. Yorğa atın qaçışı canavardan qorxub qaçan atın qaçışına oxşayırdı və Vəli kişi əmin idi ki, İbiş atsız qalacaq...

Ankara

25.10.2018